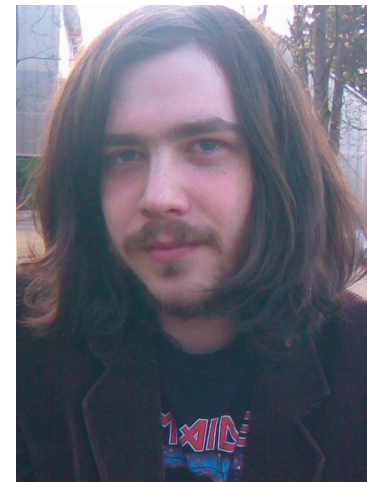

David Kühnmund

und

Jim

SMĚLÁ ÚSTA

(Básník a vítr)

1.květen

2009

Je konec

a já odcházím,

už vás nikdy nechci vidět,
tebe a tobě podobný.

Zasadili jste mi hlubokou ránu, do srdce.
Udělali jste ze mě a z mého umění invalidu.

Umělecky jste mě znehybnili.
Je konec., jdu pryč!

Jdu pryč a už se nevrátím!
Dávám sbohem své rodinně, zemi a lidem v ní,
Je konec se vším je konec.

P.S. Adresát nezastižen.

Kdo jsem

0.:44, 1.4.04.

a co zde pohledávám
jsem člověk, kluk alespoň
se to říká
chodím,
fotím,

zpívám,
však když se na sebe podívám
vidím velkou propast
chodím pražskými ulicemi
a cítím své předky
jsem člověk s předsudky
tolik bolesti, kolik smutků
tolik špatnejch skutků
kolik ještě kádrovejch posudků
ještě si vyslechnu
ještě než se otočíš

a řekneš mi, „ už tě nechci vidět“
ještě než položíš hlavu na moje studené rameno
ještě než položíš květiny na můj hrob

a pokorně se pomodlíš
ještě než celý svět se mnou obletíš
jsem k ničemu zase jsem zaspal
a propásl schůzku
vím a neznám nic
jen bolest, samotu, zklamání,
nepochopení, ostudu
a neuchopení osudu
do vlastních rukou
z hlavou jak prasklý

škopek
jsem zůstal zasažený
umučený prosáklý
naivitou
kouřím další cigáro ,které mi nechutná
jen to uchopit
a někam to zahodit
utíkat už se mi nechce
jsem plný energie,
která krouží jen kolem mne
chci dobýt svůj ráj

jako Kryštof Kolumbus
objevil Ameriku
chci najít sám sebe
se zavázaným šátkem
přes oči to však nelze
chci se zase smát
chci najít v duši
svůj ráj.

Ztratil jsem přehled,
 pohybuju se v orbitálním meziprostoru
 Obracím další stránku osudu.
 Probíjím se davem bezohledných šašků
 ve snaze zjistit, zda pro mne něco zbylo.
 Kdybych raději zůstal doma,
 nemuselo se mi to stát,
 nikomu z nás.
 Sedím v bytě co nemá okna a mříže,
 naslouchám áriím, co nemaj noty a klíče.
 Zaplatil jsem vstupný, však nechtěl jsem hrát.
 pozorováním neuvěřitelných prcponků,
 jak u zdí nářků.
 Divadlo, jenž hrají herci,
 jak je stvořil sám velký bůh.
 Pach spermatu, kouře,
 alkoholu a zpoceného prádla.

Ztratil jsem přehled,
 pohybuju se v orbitálním meziprostoru.

Zavřete mně! Zabte mně! Vzrušujte mne!
 Plno flašek od piva,
 tu náhle žiletka masem projela,
 nikoho se neptala, jen tiše plakala,
 rána se otevřela a krev stříkala
 všude po podlaze,
 já vypil ji, ona zas mne,
 teď nosím v sobě kus toho druhého.

Ztratil jsem přehled,
 pohybuju se v orbitálním meziprostoru, co nemá okna ani mříže
 pak jsem jí uviděl.

Vždy jsem jí viděl
 vždy jsem jí cítil
 však nikdy sem jí nepověděl,
 že se jí chci dotknout
 Už jí cítím její nezaměnitelnou tvář.
 Její plet' je tak černá,
 už blíží se...
 má hodina.

ale já raději dávám přednost
 slovům, Give Peace a Chance,
 All you need is love.

Možná všechno končí tam kde něco
 začíná a kde něco končí,
 tam něco začíná,
 všichni víme co nám válka
 a Americká politika přinese
 a přesto mnozí
 zpívají Viva Amerika
 viva George Bush
 v jeden okamžik zabiješ,
 tisíc snů a možná mín
 možná i víc.
 Co na tom záleží,
 voják, muž jeden dva
 ,ale hlavně, že věříš.
 Nezáleží co bude potom
 Ale co je teď,
 chceš, chceme všechno hned.
 Nedbáme přitom přírodních
 zákonů.
 Skleníkový efekt,
 atomová hrozba,
 genocida,
 hlad, bída
 a utrpení
 to sou slova, která nás provází na každém kroku
 a pokud se nás nedotknou a pokud se s nimi
 nesetkáme v tváři v tvář.
 Budeme nadále lhostejní
 k přírodě, civilizaci
 k lidem jako takovým.
 A přitom stačí jen naslouchat,
 Neposloucháte
 Proč?

Matrix

Matrix je film?

Nebo se díváme,
na sebe za pár
desítek let
a film nám jen nastavil, zrcadlo.

Podíváme li se na civilizaci jako celek celku
zjistíme mnohé a nejednu senzaci a zklamání.

Co bylo na počátku?
Co je teď?
Co bude na konci?

Narodíš se úplně holý,
nezoufej a něco s tím dělej,
nebo zoufej a říkej sem jen člověk.

Například pro mě všechno pro mě začíná
u jahodových polí.
Násilí, šílenství, války, utrpení, nemoci, katastrofy.

Narodili jsme se z vyššího přání,
žijeme ve světě, multi elektroniky
ve světě počítačů, mobilních telefonů,
satelitů, a televize apod...

Televizní masmedium jako prostředník,
nás každý den zahlcuje spoustou informací
je to složitější než se zdá.

Například u mě všechno začíná,
u jahodových polí,
násilí, války, šílenství, nemoci ,
můžou mít pro někoho jistý půvab,

Léto už je pryč

Léto je čas.

Léto je okamžik jímž žijeme
a jehož přece nejsme pány.
Vstupenka do neznáma,
to nemůže být ona?

To nemůžeš být ty?

To nemůžem být my?

Pilíře lidské společnosti jsou:

Lakota, strach a v konečné podobě nicota.
Probouzíme se v agonii nesmírných bolestí a
ruce nám svazuje neznámá hmota.
Na ulice se válejí letáky,
jsou jak velcí mrtví motýli.

Moc slova

28.1.03.

Jedno slovo možná dáš dohromady
celou větu a bude ti nasloucháno
a ze dne na den se staneš králem
a z noci uděláš ráno.
Celý svět ti splní co budeš chtít
a pak se ráno probudíš,
bude pršet,
tvůj nadřizenej na tebe bude křičet,
tvoje holka tě bude chtít mít na kolenou
a vidět tě brečet.
Jedno slovo, možná dáš dohromady celou větu,
však nebude ti nasloucháno
a ze dne na den se staneš vyvrhelem,
to je moc slova.

Meditace

29.10.05

Sem sám,
sem s tebou,
sem sám
sem s tebou,
chci být raději sám s sebou moje lásko.

Sedím na pláži, je krásná noc,
sedím tu sám,
sedím tu s tebou,
sedím tu s tebou,
sedím tu sám,
poslouchám.
Poslouchám šum moře, poslouchám jestli poslouchat mám.
Sedím na záchodě a přemýšlím, když zácpu mám.
Sem sám,
sem sám,
sem s tebou,
sem sám,
tlačím a pořád to nejde,
přemýšlím
jestli vykakat se mám.

Imagine 0:54. 18.5.04

Představ si Johna Lennona
představ si jak říká:
všechno co potřebujete je láska
všechno co jsme a co můžeme být,
všechno co můžeme mít,
všechno co můžeme říct
je láska.
Představ si jak přijde a
zjeví se v oblak dýmu,
představ si, jak říká,
budme všichni bratři a sestry
není žádné zlo,
ego,
není žádné potom
jen teď,
tak jed' si svou bezstarostnou
jízdu.
Představ si jak stojí před publikem
a tupě do něj zírá,
představ si, jak teď zpívá
Imagine.

Zahrada přání

2:39 28.9.03

Nacházím se v krásném snu,
jen tak si pluju,
myšlenky jsem nechal spát.
Jsem v zahradě přání
tady se vše mění v krásný
tady se vše mění ve skutečnost
okamžik

Zahrada plná květin
a děti co na mně
civí-jsou němí říkají,
tu kytku si můžeš vzít
říkají, tady se nemusíš
s nikým se tu nemusíš
prát

říkají tady můžeš klidně spát
procházím se stromovou alejí
A jdu k tomu, co má nejkošatější
korunu

a silně nebo úplně jemně
ho obejmou a cítím
cítím energii zevnitř
která mnou prostupuje
jak cigaretu,ale rozdíl
je v tom, že je to lepší,
zdravější, krásnější,
jsem v zahradě přání
tady můžu všechna divná přání mít
tady můžu do nekonečna klít
a nikdo nebude poslouchat
a nikdo nebude mít splín,
je to jen rým

Poe mně strčí s přehledem do kapsy
Samozřejmě, Ale já nejsem Poe a nikdy
nebudu, já jsem David Kühnmund
a tím i zůstanu.

Historická vložka

2.1.03

To když je
totální bezvětrí a mraky nastaví svojí tvář
a slunce ozáří mou tvář.

20 lučištníků

20 kopiníků

20 mužů v ušlechtilé platinové zbroji.

A spousty mladých, co už ani nepočítám
tolik mladých,

nevinně nahých k nebesům vyhlížejících tváří
je cítit zápach síry a všude kolem bude jen
krev, bolest a zápach hnijících mrtvol.

Uprostřed toho všeho, jsem si všiml mladíka,
jenž jako jediný neměl v hlavě nasráno.

Svlékl šat,

odhodil to břímě

a velitel udělal mocné gesto svým mečem

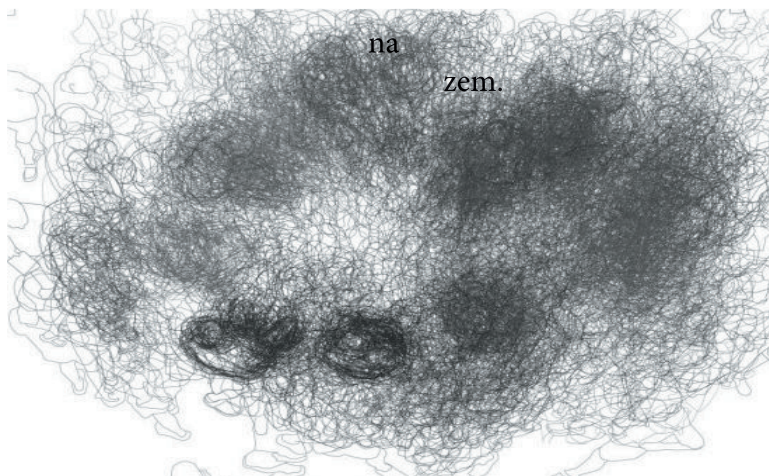
a jeho křechem dal zelenou

a hlava

klesala

volným

pádem

Jsmě tu jen na návštěvě

2.6.03

Náš největší nepřítel je osud a čas.
Nejsme nesmrtelný, to až po smrti.
Neovládáme, nýbrž jsme ovládáni.
Zabíjíme, protože sami nechceme
zemřít.

Okrádáme, lžeme, přetvářujeme se
abychom nevypadali bezmocně.

Rodíme se z vyššího přání,
Vždy, vždy je nějaká holka či kluk k mání
Je to klam nebo parádní příležitost.
Nikdy nevíš co tě čeká, co se stane,
kdo tě dostane a jestli se to stane.

Jednu chvíli seš po vopici v krizi
a pak v nemocnici v márnici

tam ti nemohu,

nemohu pomoci,

pak na obloze

a je ti blaze,

není to strašný,

protože se to muselo stát

měl si všechno před sebou,

ale

nemohl jsi už dál, nejdřív ses bál
a se svojí duší ses pral, ale nakonec
jsi to vzdal a úspěšně ses teleportoval
a tvoje duše je

čistá,

čeká tě velká

velká cesta a hezká vyšíváná vesta.

A co dál? Já nevím, ty seš tady král.

Odnikud nikam

Pojď, pojď se mnou
pojď se mnou tam,
kde si na nic nebudem hrát,
tam, kde se ničeho a nikoho nebudem bát
a s ničím citama si hrát.

Pojď tam,
kde budem sami sebou,
pojd' tam,
kde budem sami se svou krásou
a sami sobě budem spásou.
Pojď blíž, kde měsíc svítí jasněji
pojď, už tu nemůžem zůstat.
Počkej, mám nápad,
Poleju tě benzínem
a škrtnu sirkou a budu se dívat
jak krásně hoříš a zpíváš...
Pak půjdu za tebou...

Smrt zase trochu jinak

12.10.03

Měl jsem takovou výhlídku,
na samotě opuštěnou
měl jsem, takovou krásnou představu
celou jedem a bolestí napuštěnou
myslel jsem na nádobu s benzinem
lahvičku s fermetrazínem
a mladýho kluka starého
jak já
jak se benzinem polejvá
a pak zapalí
a sposta nevyřčených
otázek jeho rodičů
na hrobě svého syna
není tvoje vina.
Smrt, smrt, smrt, opakuj si ty slova jako svou mantru
vyhoň si to a postříkej tím nevěřící.
Smrt zase trochu jinak
v mé básni už na několikátý způsob
a téma je pořád stejné, možná bych si měl založit
takovou malou sbírku na téma smrt,
ale co život?
Vždyť ten je také krásný
aspoň někdy určitě
vždyť snad stojí za to žít. Bože!
Vždyť už nejsme ve válce
a dlouhý vlasy pomalu řídnu
a korálky míru blednou
a komunisti a agenti už jsou jen v Dominikových představách
jasně, že to má spoustu pro a proti a naproti maj lahváče a vibrátory
a radiátory jsou modernější.
Možná nám zbejvá pár krásných chvil,
možná o tom ani nevíme,
možná jenom nesníme
o kráse okamžiku, možná ta holka,
co stojí v průchodě a za hrst drobáků si nechá říkat sestra.
Bojíš se umřít
bojíš se mi říct,
že nikdo nic nechápe
víš, že smrt je jediným tvým vykoupením
z tohoto světa
to ty, bože! Jsi hřích,
ne tahle věta.

Smrt

1:49 16.5.03

Je smrt černá jak tma
nebo barevná jak duha?
Je to jednička nebo nula?
je to šlechta nebo lůza,
je to štěstí nebo hrůza,
je to francouzák či pusa.
je to kachna nebo husa?

Kdo ví?
Kdo zná?
Kdo cítí tak jako já?

Smrt může být
krásná, bezbolestná nebo hrůzostrašná,
pomalá, zlostná či strastná
Nechci umřít!
„slyšíš mé srdce bít“
Slyšíš mé prosby na měsíc výt,
já si tě vážím,
jsi součástí mne, nás všech.

Tak nás, co žít chcem, žít nech.
Aspoň chvilku, aspoň teď!

Anička a král

5.5.03

Znám jedno království,
kde paruky a přetvářka se nenosí.
Leží tam mezi lesy,
tam kde slunce brzy vychází.
Po zdařeném večírku plného pití
a všemožných výstřelků
jdem každý do svého pelechu.
Konečně jsem nespál sám,
ale co vám to tu povídám?
Ona je tak krásná,
hezky se s ní usíná
a ráno krásně rozjímá.

Jmenuje se A.

Je krásná, když na sebe bere podobu písku,
kterým po sobě házíme,
pak se na trávu svalíme

oba to cítíme,

oba se bojíme.

Podveden

9.1.03.

Všechno čím jsem chtěl být
Všechno čím jsem a co jsem mohl být
je podvod!
Zatracená přetvářka
zkroucená v hadím klubku,
zatracená přetvářka ve věčném smutku.
Zasranej podvod, že jsem přišel na svět,
všichni jste mně podvedli,
když jste říkali dej si trávu, alkohol,
kuř jednu za druhou a ošukej i tu nepravou.
Nikdo mě nemá rád,
všichni chtějí brát a nic dávat,
co se to se mnou stalo,
co se to stálo s váma se všema,
jsem jen obyčejnej mladej kluk,
né žádnéj nadřzenej superman,
ne žádná děvka.
Kolikrát sem o tom přemýšlel
jak se zabít, jak to vše ukončit,
nikdy jsem k tomu však nenašel odvahu.
Jsem pokryteckej slaboch,
egoista, arrogant a parchant.
Můžu za to já?
Nebo molekula v tátovým semeni.
Ani tuhle báseň nejsem sto dokončit
Jak mohu být lepším člověkem,
nechci být pořád zakletým zvířetem,
klidně budu valit ten kámen do kopce,
klidně vám všem rozepnu ty vaše poklopce
a pak vám ho vykourím.
Klidně budu meditovat tak dlouho,
dokad mi z toho nezdřevění mozek, klidně!
Klidně se dám na víru
Klidně přeplavu celej Atlantik
a přejdu přes poušť Gobi,
pohladím si slony a nakrmím soby
a také hladové děti, je jich plno, jsou jak smetí.
Nechám se ošukat až do roztrhání těla.
Udělám vše abych byl lepším člověkem .

Cesta vzhůru aneb do mých hlubin

15.10.03

není vylézt na půdu
není stoupat po schodech neštěstí
moje cesta je být nejlepší
Osamělý pěvec,
to jsem já
není to falešné,
to se jen zdá,
není to bezvadný
lidi nešílí
tak jak bych si přál
nemám korunu a žezlo
tak nejsem král?
Ne ne, já jen hrál
pro publikum, které
já nevidím
čekání na úspěch
čekání na smrt
co nebylo vyřčeno již před časem
ať pojde
čekání na metro ,které nikdy neprijede
čekání na ně, či na někoho, marně.
Čekání na vydání sbírky, marně
Velké očekávání
málo práce
hodně keců
ano správně
Strach ze smrti
to není jen tak
ten plamen slábne,
ale láska
s tebou
s tebou
to nějak zmáknem.

Čokoláda je sladká
tu chuť co bez ní nemůžeš být
tu chuť převaluješ na jazyku
tu chuť co bez ní nemůžeš žít.
Kostičky svého beznadějně
nesmyslného života
ti ulamuju
a dávám ti jej pozřít
vidím ti na očích,
že mne miluješ
a nemůžeš beze mne žít
oba máme rádi čokoládu,
oba jí musíme mít,
pamatuju si na ten sen
na tu vůni co mně přivedla
až sem,
byla to ulice lásky
krásně to tam vonělo
kolem samý krásky
bez nadsázky,
v krámku se samými
čokoládky na pultu
stáli perníkový vojáčky
a tam sem tě poprvé spatřil,
prodávala jsi ochotu a vstřícnost,
jakou jsem před tím
nezažil,
hned ses mi zalíbila
jak si četla pánům ve fraku a klobouku
a slečnám s deštníčkem
a lodičkama
z obalu od čokolády.
Přistoupil jsem blíž
naše pohledy se střetly
v tváři v tvář
a já si uvědomil, že je to čokoláda,
co nás spojuje,
když ukusuješ kousek po kousku
z mého já
na tvém jazyku se
pomalu rozpouští,
olízneš si rty. Ano!
To je to, co mě pokouší
je to čokoláda
ty a já, co ses mi tak líbila.

Čokoláda
18.44 15.8.03

Tahle, báseň je za ty ,kteří už ji nikdy neuvidí a neuslyší.
Je to zvláštní pocit, necejtíš bolest, strach.
Necejtíš pach téhle prohnílé společnosti,
zvláštní pocit, který mne naplňuje zvědavostí a otázkou
má lidský život cenu?
Kolik stojí bolest člověčí.
Proč jste zemřeli mladí a krásní.
Proč jste věřili v nesmrtelné bytí a ve věčný život.
Proč jste si ničili svá těla,
zatím kvetla a smrt si přisedla o kousek.
Proč si z vás ostatní udělali
pomyslná pokusná zvířata
Neměli právo,vám vzít život,
vzít vše, co tenhle život nabízí.
Neměli právo,se špatně vyspat
Neměli právo vás poslat do plynové komory
Neměli právo vám brát vaše bohy.
Neměli právo si říkat lidi.
Neměli právo ubližovat nevinným,
čistým duším jako jsou děti.
Neměli právo říct: kdo jste,co jste,
jak vypadáte, co smíte a co teď uděláte.
Už žádný války!
Už žádný hraní na vojáky.
Už žádná genocida, msta,
už žádná krvavá ústa,
už žádná zlomená srdce, dívek,
sestřiček, bratrů, tátů a matek
Už žádnéj zmatek v hlavě pomatenejch šilenců
Možná jednou, možná touhle dobou
zas někde bojujou se svobodou.
víš co se stalo před tisíci vteřinami?
Umíš číst mezi řádky.
Vzpomínáš co stačilo postihnout tento svět?
Jednou přijdu za vámi, doufám, že to nebude moc brzo.
To je pro vás, co jste nás opustili, ať jste byli
odkudkoli na světě.Nezáleží na větě,
na počtu slov,
na umění věčnosti
a věčné nevědomosti.
Nezáleží na tom, kdo si co myslí.
Dejte mi sílu žít,
dejte mi sílu snít s otevřenou dlaní,
dejte mi sílu milovat se s jednou krásnou paní,
dejte mi moc ukončit války a nastolit mír.
Nechť odpočívají v pokoji
a my budeme na minutu zticha..... ..- 9 -

Úplně zticha
23.00; 2.2.03

Jiří Vybral, Mirek Sestavil, Zdeněk Vyfotil
a Grafický Upravil se Óčko.

Náklad - Wagón Klád

MMMMM.....MIX

.....to si piš.

Petřín 1.5. 2009 - vydání 2. únor 2017